

[Viggo Starcke.]

talte den 12. december i debatten her, at der var

„jo den mulighed for at spare på indkaldelserne, at der til enhver tid var en passende styrke af uddannede frivillige soldater til rådighed, altså at forøge antallet af den såkaldte faste kerne til aflastning af de øvrige soldaters tjenestetid“.

I en kronik, som stod i „Politiken“ den 30. januar 1952, skriver det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard om hele beredskabsordningen, hvorunder man er stillet overfor det spørgsmål, hvad man skal beskæftige soldaterne med, at skal de ligge inde så længe, er der ikke andet at gøre, end at man må finde en eller anden måde, hvorpå man kan lade dem deltage i arbejde og produktion. Så stiller han spørgsmålet: „men hvorledes?“ Vi har givet svaret. Og det ærede medlem hr. Johs. Christiansen sagde her i tinget for få uger siden, den 24. januar — jeg beder om tilladelse til et kort citat —, om man ikke

„ville stå sig ved at gå til en afvikling af hjemmeværnet og overføre de opgaver, som man mener at hjemmeværnet kan løse, til lokale forsvarsstyrker“;

når man i den nye forsvarsordning har begrebet lokalforsvar lovfæstet, ville det være

„rationelt og naturligt at gå til en gradvis afvikling af hjemmeværnet og lade lokalstyrkerne overtage de opgaver, hjemmeværnet mener at kunne løse“. Derfor ville jeg tro, at der ville være mulighed for, når forbavelsen over dette forslag har sat sig lidt, at tage tankerne op til afklaring, til beregning og til gennemførelse.

Den ærede ordfører for partiet venstre, det ærede medlem hr. Arnth Jensen, fremsatte forskellige muntre bemærkninger, som jeg ikke skal kommentere, men når han nævnte, at tidspunktet for fremsættelsen af forslaget var noget påfaldende, så har jeg svaret ham: det var, fordi vi ikke var med i forsvarskommissionen, og — hvad det ærede medlem ikke kan vide, da han ikke er medlem af det udenrigspolitiske nævn — vi fremsatte dette forslag for de øvrige partier og regeringen, 3 uger før vi forelagde det her i tinget, altså den 15. januar, i det udenrigspolitiske nævn.

Det ærede medlem spurgte mig, hvad jeg mente med, at forslaget skulle indeholde en særlig dansk løsning. Dermed mener jeg, at Danmark har ganske særlige geografiske problemer og forudsætninger, som vi bedre kan dømme om end nogen magt

udenfor vore grænser, og at friheden er en særlig dansk tanke, som jeg ikke vil tro vi i det lange løb skulle kunne være særlig uenige om.

Når det ærede medlem hr. Arnth Jensen spørger mig: Vil Atlantpagtlandene godtage det forslag, som vi fremkommer med her? så vil jeg dertil sige, at det kan jeg ikke på stående fod svare på, men jeg vil gerne have lov til at citere, hvad general Eisenhower siger gennem sin stabschef general Alfred Gruenther, 14 dage efter at vi havde forelagt vort forslag for det udenrigspolitiske nævn, nemlig den 30. januar. Da udtalte Eisenhowers stabschef general Gruenther i et radiointerview, som står aftrykt i dagbladet „Information“ den 30. januar — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Europa skal ikke have en stor stående hær, men lynnobilisering af store styrker skal kunne ske“.

Og Gruenther sagde videre:

„Det er general Eisenhowers tankegang, at der skal være forholdsvis små aktive styrker, særlig hvad infanteriet angår, og at hovedstyrken skal være i reserve. Opretholdelsen af aktive træningsstyrker i stort omfang ville være en frygtelig byrde for de frie nationer at bære, og Eisenhower fandt, at det var lige så vigtigt, om ikke vigtigere, at levefoden og den økonomiske stabilitet blev opretholdt. Derimod bliver hovedvægten lagt på skabelsen af effektive reserver, som skal kunne mobiliseres øjeblikkeligt.“

Alle disse krav tilfredsstiller vort forslag, og hvis der skulle være tvivl om, hvorvidt der, hvis vi gik ind for dette forslag, vil kunne opnås en forståelse mellem Danmark og general Eisenhower og general Gruenther, kan jeg ikke se andet, end at differencen mellem vore synspunkter er så lille, at jeg med stor glæde skal tage ned og tale med Eisenhower; jeg vil tro, at vi kunne blive enige.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne have lov at takke for de mange værdifulde bemærkninger, som er fremkommet under denne debat. Jeg vil takke for det ærede medlem hr. Rasmus Hansens forslag om, at debatten af dette forslag skulle munde ud i, at det blev behandlet i forsvarsministeriet af eksperterne under medarbejderskab af retsforbundet. Jeg er meget interesseret i en sådan ordning, og når det ærede medlem hr. Johs. Christiansen foreslog, at debatten skulle standses og forslaget sendes i udvalg, kan jeg som en eventuel station på vejen også godkende dette. For os er det vigtigste at få under-